

Gledal sem drevo kot zmerom, ne da bi ga gledal
Iskaje sebe vsepovsod, brez upanja, da je karkoli še ostalo

Te ozlovljene jeseni s podočnjaki temnimi
V ceneni že ponošeni obleki smo mar zaslužili bolje

Sem opazil listje v begu po vejevju
Velike prijateljske oči, ki polne groze me rotijo

In veter, ki jih seka z meči mraza

A kdo izmed nas ni veroval, da listje odhaja prostovoljno

SANJANJE V ČASU

Krsto Špoljar

Vse svoje nočne fantazije v spanju zbiram —
neresnične loterije zračnih valovanj.
Omamlja me ta svet, ta moj osebni rojstni kraj.
To je edino, kar sem si povsem prilastil
od vsega razkošja
teh modernih časov,
ki so
kot vznemirjena melasa, nenavadna kakor nočni cvet
kometa, ki razžarjen plove z bližnjimi vesolji,
medtem ko plod v drobovju obupuje,
a beseda svoboda prazni se kakor pečena ura

Poltenost je kamela, ki se pne k šivankinemu ušesu,
a izza njega odpirajo se vrata rožnatega neba.

Ko je noč, odhaja iz mene moje otroštvo
in leta, ko sem sanjal nedosanjana podnebja,
a odmev
odkriva mi telesa,

ki so obstajala nekoč —

in jaz poljubljam sliko te skrivnosti, izgnane v večnost.